

Emma Sköld -sarja

SOFIE SAREN- BRANT

HÄPEÄNURKKA

»Fantastisen jännittävä. Lukemista ei voi lopettaa!«

– TV4, Nyhetsmorgon

WSOY

SOFIE

SAREN-

BRANT

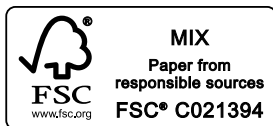

SUOMENTANUT HELENE BÜTZOW

HÄPEÄNURKKA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

RUOTSINKIELINEN ALKUTEOS
Skamvrån

VIRSIEN 473 JA 239/619 SUOMENNOKSET NIILLO RAUHALA
Ruotsin kirkon virsikirja 1986/2003

© SOFIE SARENBRANT 2019
PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH LENNART SANE AGENCY AB
SUOMENKIELINEN LAITOS © HELENE BÜTZOW JA WSOY 2021

ISBN 978-951-0-45446-6
PAINETTU EU:SSA

Serkulleni Bjarnelle

R.I.P.

*Myös ristinpuuhun nostit kädet rakkaat
ja katseen mykän kohti taivasta.
Etäällä kansan joukossa kun seisoin,
niin ruumiisi näin täynnä haavoja.
Voi päivää synkeää ja raskasta!
Vaan kaupungissa kuiskittavan kuulin:
»On hauta tyhjä, Herra poissa on.»
ja silti kuolemasta järki väitti:
sen arvoitus on ratkeamaton.
On sieltä tänne tulla mahdoton.*

RUOTSIN KIRKON VIRSIKIRJA,
VIRSI 473

KÄDET EIVÄT liiku. Hän yrittää purra suuhun ahdetun inhottavan rätin rikki työntääkseen sen kielellä sivuun.

Ei onnistu.

Hän ei voi huutaa apua.

Hän alkaa uupua mutta tietää, mitä periksi antaminen tarkoittaisi. Naru kaulan ympärillä muistuttaa siitä joka hetki. Hyytävä kauhu leviää suonissa heti, kun jakkara jalkojen alla liikahtaa. Tasapainon voi menettää vähemmästäkin. Ja silloin hän kuristuu kuoliaaksi.

Talo on kostea, ja syyskylmä puskee seinien läpi sisään. Kyynelet ovat ehtyneet, mutta hän nyyhkii silti.

Yrittää ymmärtää, mikä osa hänellä on tässä.

Äiti. Hän sanoo sen kuiskaten. *Äiti. Auta.*

Rätti suussa tukahduttaa äänen.

Voiko hän tuottaa ääntä jollakin muulla tavalla? Hän tömistää jalkoja jakkaralla mutta pelkää sen menevän rikki. Se on huteran tuntuinen.

Kaikki on häntä vastaan.

Kuinka kukaan voisi löytää hänet?

Hänestä tuntuu, että hänen on pakko pysyä hengissä. Jos ei muuten, niin toisten vuoksi.

Hän ei ole koskaan ennen pelännyt nukahtamista yhtä paljon kuin nyt. Riittää, että pää nuokahtaa ja jakkara sattuu

keikahtamaan kumoon. Silloin häntä ei pelasta enää mikään.

Väsymys on musertava, ja silmiä on yhä vaikeampi pitää auki. Hänellä ei ole aavistustakaan, montako tuntia hän on seissyt tällä lailla, joka tapauksessa tuntikausia.

Hän ei saa kaatua.

Mutta silmät on pakko sulkea. Hän antaa niiden painua kiinni ja tuntee, kuinka ihanaa on levätä edes pieni hetki. On houkuttelevaa kadota sekunniksi.

Antaa pään retkahtaa.

Muuta ei tarvita.

Lihakset rentoutuvat, jalat lakkaavat kantamasta. Hän herää kuristumisen tunteeseen ja haukkoo henkeä. On tapahtunut se, mitä piti välttää hinnalla millä hyvänsä.

Jakkara on kaatunut, ja hän roikkuu koko painollaan tyhjän päällä.

MAANANTAI 14. LOKAKUUTA

HÄN KULKEE saapasmiehen perässä mutkaista metsäpolkua. Maa keinahtelee jalkojen alla ja päässä pyörii.

Miten hän tänne joutui?

Puut humisevat, ja tuulen repimät, syksyn väreissä loistavat lehdet purjehtivat maahan. Verenpunaiset lehdet ovat aina olleet hänen mielestään kauneimpia. Syksy on lumoava. Päivän viimeiset auringonsäteet siivilöityvät oksien välistä. Taivaan kajastus valaisee polun, mutta suru on kuin varjo hänen sisällään. Kuvat omasta elämästä tulevat ja menevät. Hänellä on kaikki se, mistä moni voi vain haaveilla.

Kolme upeaa lasta, kaunis vaimo.

Hieno talo huippuarvostetulla alueella. Unelma-auto kaikkien herkkujen kera. Markkinoiden kallein painepesuri. Kaksi robottiruohonleikkuria. Uima-allas ja siinä automaattinen klooraus. Hän on heikkona kaikenlaisiin värkkeihin, pitää ylellisistä kelloista ja kameroista. Tekniikasta. Urheiluautoista. Sellaisesta mihin hänellä ei ollut varaa ennen kuin ura lähti kunnolla nousuun. Eikä hänen veljensä lakkaa koskaan kadehtimasta. Kateuden kieli ei ole kaunista, mutta hän on ponnistellut kovasti menestyäkseen.

Jatkuva raataminen töissä, lukemattomat myöhäiset illat, jolloin hän joutui hoitamaan vaativia työsähköposteja ja vastaa-

maan lasten huomion tarpeeseen. Syyllisyys ja riittämättömyys.

Hän katsoo valkoisia kenkiään, jotka ovat likaantuneet patikoidessa. Tyhmää, ettei tullut valittua parempia jalkineita. Hänellä on yllään aivan vääränlaiset vaatteet; paita, pikkutakki ja chinot eivät sovi kylmään metsään. Niissä ei selviytyisi monta vuorokautta.

Hilpeyttä herättävä ajatus.

»Kohta ollaan perillä», kuuluu ääni hänen edestään, ja hän havahtuu ajatuksistaan.

Aurinko on taas piirun verran alempana, ja valo hiipuu.

Metsän yllä lepää jotakin raskasta.

Sadan vuoden haudatut salaisuudet.

Jossakin rapisee, ja pensaikosta kuuluu pienten nopeiden kypälien ääni. Orava kiipeää puunrunkoa pitkin, ja hän katsoo kiinnostuneena häntää, joka ei ole missään suhteessa luisevaan vartaloon.

Mies osoittaa aukeamaa. »Tuolla.»

Enää muutama metri matkaa.

Hän ei ole huojentunut eikä levotonkaan. Käyköön, miten käy. Koko ruumis tuntuu luonnottoman rennolta, ja pää on kuin kiedottu pumpuliin. Ympäristön rajat hälvenevät hälvenemistään.

Saapasmies pysähtyy. Hän kumartuu kaapimaan maasta lehtiä ja oksia ja ottaa kiinni jostakin, mikä näyttää rautaristikolta.

»Pystytkö nostamaan toiselta puolelta?» hän kysyy.
»Tämä on liian painava yhdelle.»

He nostavat järeän ristikon pois, ja näkevät monen metrin syvyyteen, kuiluun, johon mahtuisi ihminen.

»Ole hyvä ja laskeudu alas.»

Hän ei enää tiedä, haluaako sittenkään ryhtyä tähän.

Mutta paluuta ei ole.

RIKOSTARKASTAJA EMMA SKÖLD kävelee poliisitalon puiston poikki Kungsholmenilla Tukholmassa. Koira telmii sinapinkeltaisissa lehdissä. Syksy on hienoa aikaa, varsinkin tällaisena aurinkoisena aamuna, kun värit leimuavat. Hän on parin minuutin kuluttua työpaikallaan. On jo korkea aika päästä vanhempainvapaalta töihin. Näin pitkä poissaolo ei ole Emman juttu, vaikka toinen kerta sujui jo paremmin.

Emma on kääntymäisillään poliisitalon ovelle, kun hän huomaa, että joku seisoo ison tammen alla ja katsoo häntä. Emma hengittää syvään ja hidastaa askeliaan. Nainen muistuttaa jotakuta. Mutta hän tunnistaa tämän vasta, kun hän tulee lähemmäksi.

Entinen poliisi Madeleine.

Pieni pilvi lipuu auringon eteen, saa sen katoamaan silmänräpäyksen ajaksi ja häivyttää kasvojen varjot. Madeleine näyttää erilaiselta kuin viimeksi. Tukka on vieläkin korpimusta, mutta kasvot ovat pyöreämmät ja asu tavanomaisempi. Jos ei tietäisi, häntä voisi pitää tuiki tavallisena. Madeleine tulee nopeasti kohti ja pysähtyy hyvin lähelle.

»Hei Emma, voitaisiinko vaihtaa pari sanaa?»

Emma on kahden vaiheilla. Hänen täytyy olla ajoissa paikalla ensimmäisenä työpäivänä, eikä hänellä ole mitään halua

puhua sen naisen kanssa, joka oli yrittänyt kiilata hänet tieltä. Joka oli yrittänyt tappa hänet. Mistä Madeleine oli ylipäättään tiennyt, että Emma tulisi tänään jalkaisin? Se ei voi olla sattuma. Emma katsoo ympärilleen, lähistöllä ei näy ketään. Hän ei aio jäädä kahden kesken Madeleinein kanssa.

»Minulla ei ole mitään sanottavaa sinulle», Emma vastaa ja aikoo lähteä.

Madeleine tarttuu häntä olkapäästä. »Odota!»

»Näpit irti.» Emma kiskaisee olkapäänsä vapaaksi. »Olemme poliisitalon edessä. Miten oikein uskallat?»

Madeleine nostaa torjuvasti kätensä pystyyn.

»Mitä haluat?» Emma kysyy huomatessaan, että nainen hänen edessään näyttää pikemminkin surulliselta kuin vihamieliseltä.

»Anteeksi», sanoo Madeleine.

Emma ei tiedä, mitä Madeleine haluaa pyytää anteeksi. Tarkoittaako hän uhkauskirjeitä, joita oli lähettänyt Nylletille ja loppujen lopuksi myös Emmalle, joka oli löytänyt kirjeen Ineksen repusta.

Löydän sinut aina.

Emma on varma, että kirjoittaja oli Madeleine, sillä Nyllet oli tunnistanut käsialan. Vai pyytääkö nainen anteeksi kiilaamista? Samantekevää. Emma ei halua olla tuon ihmisen kanssa missään tekemisissä.

»Rakkaus voi teettää outoja juttuja», Madeleine sanoo tukahtuneesti. »Olet onnekas, kun sinulla on Thomas.»

Emma pudistaa päätään. Nainen ottaa etäisyyttä asiaan käyttämällä nimeä Thomas. Nyllet on Nyllet, myös Madeleineille. Tarkoittaako se, että hän on vihdoinkin päässyt asian yli? Madeleinein yksipuolinen rakkaus Nylletiin oli paisunut yli kaikkien äyräiden ja vaikuttanut Emmaankin. Hän tarkas-

telee naista edessään. Ehkä hänestä pääsee lopullisesti eroon vain yhdellä tavalla. Sanomalla niin kuin asia on.

»*Oli*», Emma sanoo. »Emme ole enää yhdessä.»

Hän kääntyy ja lähtee. Nainen ei saa enää pidätellä häntä. Emma näkee silmäkulmastaan, kuinka oksien varjot lankeavat paikkaan, jossa Madeleine seisoo katsomassa hänen peräänsä. Onneksi hän ei yritä seurata, mutta vaikka välimatka kasvaa, ikävä tunne ei hellitä.

Miksi Emma oli kertonut suhteen päättyemisestä?

Madeleinella ei ole mitään tekemistä sen asian kanssa. Emma pääsee portaille ja menee komeasta ovesta sisään. Turvamies on varmasti uusi, sillä Emma ei muista nähneensä häntä aikaisemmin. Hän katsoo Emmaa kuin vierasta, vaikka poliisitalo on tämän toinen koti. Epäluuloisuus ei hälvene silloinkaan, kun Emma näyttää paperinsa. Madeleine kummittelee Emman mielessä vielä turvaovien toisella puolellakin. Toivottavasti he tapasivat nyt viimeisen kerran. Madeleinella ei pitäisi olla enää mitään syytä ottaa yhteyttä häneen.

Ei nyt kun hän tietää Nylletin olevan taas sinkku.

Emma näkee hissin peilissä meikittömät kasvonsa, viherävänruskeat silmät ja olkapäille ulottuvat vaaleat hiukset, ja miettii, onko kauneus lahja vai rangaistus. Varjopuoli on se, että huomio kiinnittyy aina ulkomuotoon, aivan kuin kauneus olisi Emman ainoa ominaisuus.

Mutta aliarvioimisesta on toki joskus hyötyäkin.

Kun hissin ovet avautuvat kuudennessa kerroksessa, Emma on valmis ryhtymään kovaan työhön. Mutta sitä ennen kupillinen kahvia. Karu työympäristö liittyy hänen ajatuksissaan henkikirikostutkintaan ja pitkiksi venyviin iltoihin. Kahvin tuoksu on pinttynyt seiniiin. No jaa, jos ei oteta lukuun sitä kertaa, jolloin yksikössä oli viemäriongelma ja

paska haisi viikon, mutta sen Emma haluaa mieluiten unohtaa. Hän menee kahvihuoneeseen. Kaikki on Tukholman rikospoliisissa niin kuin aina ennenkin, mutta mikään ei ole kuitenkaan ennallaan. Jäädessään maaliskuussa työstä pois Emma oli yhden lapsen äiti.

Nyt hänellä on kaksi lasta.

Emma on juuri ottamassa kahvia, kun hänen esimiehensä Lars Lindberg tulee sisään. He halaavat tervehdykseksi ja istuutuvat kahvipöytään.

»Tervetuloa takaisin», Lindberg sanoo. »Minulla on sinulle hommia, mutta juo ensin kahvit.»

Lindbergillä on sama ruskea vakosamettitakki kuin aina, mutta hänen ilmeessään on jotakin tunnistamatonta. Alkaako hän tulla vanhaksi?

Emma hymyilee ja maistaa kahvia. »Oletteko vaihtaneet kahvintoimittajaa?»

»Samaa vanhaa törkyä se on kuin ennenkin», Lindberg nauraa ja suoristaa paidankaulusta. »Maistuuko kamalalta?»

»Vain erilaiselta», Emma sanoo. Hän oli kaivannut poliisitalon kahvia mutta unohtanut aktiivisesti, kuinka hirveää se on. »Mitä sinulle kuuluu?»

»Ei valittamista», Lindberg vastaa. »Mutta miten Nyllet pärjää kotona?»

»Se jää nähtäväksi, toivottavasti hyvin.»

Seuraa lyhyt hiljaisuus. Jutustelu ei ole Emmen heiniä, hän haluaa aina päästä nopeasti asiaan. Hän on istunut tuhansia kertoja samalla tuolilla, mutta pehmuste tuntuu nyt paljon kovemmalta kuin ennen.

»Minkä tapauksen ajattelit antaa minulle?» hän kysyy.

»Petter Lindhin katoamisen», sanoo Lindberg. »Sain juuri äsken tietää, että hänet on löydetty kuolleena jostakin

metsästä Taalainmaalla. Hän on julkkis ja hänet tunnistettiin sen takia nopeasti.»

Uutisaamun suosittu juontaja. Koko Ruotsin kansan kunnioittama ja rakastama. Hyvännäköinen. Menestynyt. Viehättävä. Pystyvä. Unelmavävy.

»Kaikki viittaa siihen, että hänet murhattiin.»

JOTAIN HYVÄÄ hänen on täytynyt elämässään tehdä, koska saa vihdoinkin kokea ehdotonta rakkautta. Sitä on kannattanut odottaa vuosikausia. Thomas »Nyllet» Nyhlén ei ole koskaan tuntenut samoin ja olisi valmis tekemään tytön puolesta mitä tahansa.

Jopa tappamaan.

He ovat kävelyllä rannassa, ja tyttö katsoo häneen.

Nyllet vastaa hymyllä mutta ei sano mitään. Sanoja ei tarvita.

He ovat kohta perillä valokuvataiteen museossa. Siellä sitten syödään lounas ja katsotaan näyttelyt. Nautitaan olemassaolostaan. Ei stressiä, ei määräaikoja. Ei murhia ratkaistavana. Jos ovi sulkeutuu, ikkuna aukeaa, kuten Nylletin mummillä oli tapana sanoa. Ja se pitää paikkansa, Nyllet ajattelee lähestyessään pääsisäänkäynnin kiviportaita.

Se ainakin on varmaa, että Nylletillä ei ole ikävä töihin. Tai ehkä hän voi ikävöidä työtovereita mutta ei itse työtä. Hän on halunnut pois tutkintayksiköstä viimeksi kuluneen vuoden ajan. Ammatti on sinänsä mielekäs, mutta Nylletillä on aina vaara tempautua traagisiin ihmiskohtaloihin. Eikä työstä pääse eroon edes kotona. Silloinkin muistaa tuskallisen tapaamisen murhatun lapsen vanhempien kanssa. Moni

sanoo turtuneensa ajan mittaan, mutta Nylletiltä se ei ole onnistunut. On pikemminkin niin, että vuosien aikana on käynyt yhä vaikeammaksi iloita omasta elämästä tietäessään, että jotkut muut ovat keskellä pahinta painajaista.

Emmalle työ sopii paremmin.

Ei hänkään toki ole mikään kylmä ihminen mutta pystyy pitämään tunteensa erillään työstä. Hänellä on kyky päästä työasioista eroon, ainakin sitten kun tapaus on ratkaistu. Sitä edeltävä aika onkin sitten toinen juttu. Silloin Emma on aivan toivoton seuralainen. Tavoittamaton. Unohtaa sisarensa syntymäpäivän, jättää huomiotta kaiken, minkä pitäisi olla tärkeää. Hän on siinä suhteessa poikkeustapaus ja tietää sen itsekin. On toinen asia, kuka häntä sitten jaksaa.

Minä, ajattelee Nyllet synkästi.

»Tarvitsetko apua?» kysyy portaita laskeutuva nainen, ja Nyllet nyökkää arvostavasti. Nainen ottaa kiinni vaunujen pohjasta ja auttaa kantamaan ne lasioville.

»Kiitos», Nyllet sanoo ja menee kassalle.

Elli alkaa itkeä heti, kun he ovat päässeet sisälle. Hän on herkkä lämpötilan vaihteluille ja viihtyy parhaiten raittiissa ilmassa. Nylletin sydäntä riipaisee, ja hänen on otettava tyttö heti syliin. Hän ei kestä Ellin surua, minkä tyttö onkin jo oivaltanut vaikka on vasta puolivuotias.

»Tule isän syliin», Nyllet sanoo ja liikuttuu taas kerran siitä, että saa sanoa itseään isäksi.

Hän avaa Ellin pehmeän haalarin ja ottaa kypärämyssyn pois, jotta tytölle ei tulisi kuuma.

Päivä, jolloin Emma kertoi odottavansa Nylletin lasta, muutti kaiken. Maailmasta tuli värikylläisempi, ja Nyllet saattoi purskahtaa yhtäkkiä itkuun. Elämä alkoi vaikuttaa myös uhkaavammalta. Nyllet näki kaikkialla vaaroja ja pelkäsi kuol-

lakseen, että Emmalle tai vauvalle tapahtuisi jotakin. Pelko oli pahentunut Ellin syntymän jälkeen ja yltyi yhä päivä päivältä.

Nyllet on alkanut hyväksyä sen, että pelon kanssa on vain elettävä.

Itku lakkaa, kun Nyllet sanoo muutaman lohduttavan sanan ja hymisee vielä lastenlaulukin. Elli on varmasti vain nälkäinen.

»Saat ruokaa aivan pian», Nyllet sanoo Ellille, ja kassanhoitaja hymyilee heille silmät tuikkien.

Kännykkä piippaa, ja Nyllet onnistuu onkimaan sen taskusta. Ehkä Emma kyselee, miten heillä menee. Nyllet on luvannut pitää hänet ajan tasalla ja ilmoittaa, miten sujuu, mutta hän ei halua pommittaa Emmaa vähän väliä kuvilla ja tekstiviesteillä.

Viesti on tullut tuntemattomasta numerosta.

Sano hei tyttärenellesi.

Nyllet ei käsitä mitään nähdessään kuvan toisesta, suunnilleen Ellin ikäisestä lapsesta. Lähettäjällä taisi olla väärä numero, hän ajattelee.

Mutta ikävä tunne ei suostu väistymään. Entä jos viesti vastoin kaikkea todennäköisyyttä olikin tarkoitettu hänelle. Rintaa kaihertaa. Äkkiä Nyllet tajuaa, kuka lähettäjä voi olla. Hänellä ei ole ollut viime vuosina laumoittain sänkykumppaneita.

Jos aivan tarkkoja ollaan, heitä on Emman lisäksi vain yksi.

Nainen, josta Nyllet oli luullut päässeensä lopullisesti eroon.

»Taitavasti sommiteltu rikostarina:
jo alkutahti häikäisee, jännitys kasvaa
ja koko teos kiihtyy crescendoon.»

– *Mittmedia*

Taalainmaalla mies viruu metsään kaive-
tussa haudassa ja näkee, kun luukku hänen
yläpuolelleen suljetaan. Tukholmassa nuori
tyttö katoaa. Mies ja tyttö eivät tunne toisiaan,
mutta jokin heitä yhdistää.

Poliisi Emma Sköldin tehtävä on selvittää,
mitä tapausten taakse kätkeytyy, ja toimia
ennen kuin on liian myöhäistä. Yllättävät
käänteet mullistavat tutkintaa, joka muuttuu
pelottavammaksi ja henkilökohtaisemmaksi
kuin Emma osasi aavistaa.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-45446-6